

KRZYSZTOF K O K O T

A N N A

Osoby:

POWSTANIEC 1

POWSTANIEC 2

PAWEŁ - powstaniec dowodzący

ANNA - dziewczyna około 20 lat (wymawiamy Ana)

PIOTR - lat ok 50, działacz i powstaniec

2 0 1 9

I

Styczniowa odwilż, spokojna noc, ciemno dookoła. Nagle światło latarki oświetla zbliżającą się postać. Szamotanina. W głębi sceny stół, krzesła i otwarta szafa z ubraniami, żelazne łóżko i stojak na kroplówki. Aktualnie wszystko przykryte maskującym ciemnym materiałem. Ekspozyty będą odsłaniane lub zasłaniane na potrzeby bieżącej sceny.

PAWEŁ:

Mocie go?

POWSTANIEC 1:

Spokojnie, spokojnie, już się niy wywinie.

PAWEŁ:

Dawejcie go tu!

POWSTANIEC 2:

Ale to nie łon...

PAWEŁ:

Co ty fandzolisz?

POWSTANIEC 2:

Trzimom za coś miynkiego...To jest ...

ANNA:

Bier te łapska zbereźniku, co ty się myślisz?

PAWEŁ:

Do stu pieronow...To porzondne baby ło trzecij nad ranym po polach łożom? Zaświycie ino tukej!

Na scenie półmrok.

POWSTANIEC 1:

To ci dopiyro iberraszong, no, no...

POWSTANIEC2:

Pewnie z Modrzejowa z targu idziesz i leko pobłondziłaś?

PAWEŁ: (*podchodząc do kobiety*)

Coś ty za jedna? Jak się nazywosz, mosz jakeś papiory?

POWSTANIEC 1:

Co mosz w tyj tasi i w rukzaku?

PAWEŁ:

Co ty dzioucha tu robisz? Chyba żeś jest jakoś hekxa? Jeszcze roz się pytom, jak się nazywosz, skond i kaj idziesz...do dioska?

Anna milczy.

Godej coś, a wy łobejrzjicie, co łona tam niesie!

Anna nadal milczy.

Jak niy, to niy. Zrobiymy sond polowy i byda musioł wykonać wyrok...Szkoda takij frele.

Godej!

Paweł sięga po lichey karabin zawieszony na ramieniu.

ANNA:

Synek, ani sie niy wygupiej. Przeca widza, że ni mosz ani jednyj kulki. Mie niy nabieresz.

POWSTANIEC 2 : (*po przeszukaniu bagażu*)

Melduja, że w ruzgaku som łachy, a w tasi bindy, plastry, jakeś pile i flaszecki.

PAWEŁ:

Godej, bo jak niy, to idymy na Roździyń na policjo.

ANNA:

Niy godejcie zy mnom, jak z dzieckym. Przeca dobrze wiy, że policjo ino by sie ucieszyła, jakby wos łobejrzała. Niy fulejcie mi takich bojek. Nic wos na tych szkolyniach niy nauczyli? Prowadźcie mie do swoich. Musiałach Brynica przynść i jest żech cało mokro. Nic wom wiyncyj pedzieć ni moga. Rozumiecie?

POWSTANIEC 1:

No co za frechowne babsko, widzieliście?

PAWEŁ:

Zbiyrejcie sie chopy, idymy. Jo prowadzi...a terazki cisza.

II

Na scenie odsłonięty stół, krzesła i otwarta szafa wypełniona ubraniami. Reszta bez zmian.

Na scenie Piotr w szlafroku pod którym spodnie i koszula.

Słychać delikatne umówione pukanie (- - -). Do pokoju wchodzi Anna i Paweł.

PAWEŁ:

Łobudzili my wos?

PIOTR:

A kaj tam! Jakoś niy umia łostatnio spać po nocy, ale jak prziszliście na kawa, to dość wczas.

PAWEŁ:

Wachowali my...wiyecie kaj, tam przy waserturnie, żeby te gizdy niy narobiły łostudy.

A tu zamiast Nymcow, wpadła tako polsko przepiorka. Nic niy chce godać, skuli tego my jom tu do wos poprowadziyli bez pola.

PIOTR:

Myśla, że żodyn wos niy widzioł i Grenzschutz za chwila tu niy wlezie?

PAWEŁ:

Dali my pozor. Chopcy na dworze wachujom, czy ftoś sie za nami niy przywlok.

PIOTR: (*podchodzi do Anny*)

Zy mnom tyż niy bydziesz godała?

ANNA:

Z wami moga godać, bo wos znom.

PIOTR:

A kaj my sie to poznali frelko, co? Jak do ciebie godajom?

ANNA:

Nazywom sie Anna... Miyszkom na Dombrowce. A wyście byli niy roz na naszych wystympach i zaglondaliście do dochtora Wilamowskigo.

PIOTR:

Ho, ho...chodzonco skarbnica wiedzy. To jo stawiom woda na tyj. Paulek, łostaniesz?

PAWEŁ:

Niy, niy...Puda, bo tam kamraty som na dworze, a rano musza do roboty. Dziynki wom!

PIOTR:

Idź z Bogym i uważajcie, bo już niydugo bydzie sie widniyło.

Paweł wychodzi. Piotr w stronę Anny.

Ty sie tu ze szranku wybier jakieś suche łachy, boś cało mokro i trzyniesz sie jak galert, a jo prziloża pod blacha i zaroz naparza lipowego teju. Kawy sie napijymy kedy indziej.

Opuszczają scenę idąc każdy w innym kierunku. Po chwili pierwszy wchodzi Piotr z filiżankami w dłoniach i kładzie je na stole. Wychodzi jeszcze raz przynosząc słoik miodu i pieczywo.

Wkrótce wchodzi Anna ubrana w kolorową sukienkę. Siadają do stołu.

PIOTR:

No, niyźle, niyźle... Bier szolka i napij sie ciepłego. Zjydz cosik.

Anna pije herbatę i łapczywie chwyta za chleb.

ANNA:

Dziynkuja wom.

Downoch nic niy jadła. Myślałach, że przeleca roz dwa, jak inkszymi razami, a tu mie capli.

Bołach sie Grenzschtzu, a chycili mie swoi.

PIOTR:

Godej jedno po drugim, a może jo cie byda pytoł, a ty łodpowiadej, wtedy jakoś mi sie to lepij ułoży. Skond i kaj żeś to szła?

ANNA:

Jada spod Łodzi, łod mojjij mamy. Cugym, a potym na nogach. Poczekałach, aż sie ściymni i przeszałch Brynica w mojjim stałym miejsku.

PIOTR:

Godosz, że to niy piyrszy roz?

ANNA:

Po powstaniach straszyli nos. Wtedy chop kozoł mi jechać do Polski, do mamy, aby przetrzymać jakoś chwila. I tak zech ranżyrowała, roz tu, roz tam. Roz na paszport, to juzaś - jak niy byłach pewno - to przez rzeka.

PIOTR:

No a we ftorym miejsku bez rzeka?

ANNA:

Musza pedzieć?

PIOTR:

Dobra...kedyś sie dużyj pogodomy. A kaj żeś to szła po nocy?

ANNA:

Miyszkom – jak zech już godała - na Dombrowce. Niymcy godajom Eichenau. Miyszkomy z chopym u szwigermuter.

PIOTR:

A jo myśłoł, że ty chodzisz do grundszone!

ANNA:

Niy błoznujcie zy mie. Jo już jest trzeci rok wydano!

PIOTR:

No, godej dalij dzioucha...

ANNA:

Dali mi znać, że moj Alojz został poturbowany po cimoku jak szel z huty. Leży w lazarycie i jest z niym źle. Myśla, że to te niemieckie chachary, co już nom niyroz ubliżali. Musza sie dostać do dochtora Wilimowskiego. Łon mie zno, bo robiyłach w lazarycie, no ale potym musiaľach uciekać. Może, jakbych tu była, to by do tego niy doszło...tak mie to tropi.

PIOTR:

Posuchej, ty sie tukej legnij trocha w ciepłym. Jo ida posznupać. Niy wyłaż stond, a jo sie postarom czegoś dowiedzieć. Prziłoż do pieca i nikomu niy łotwiyrej. Zajrza tyż do dochtora. Siedz cicho i czekej. Toż na razie!

Piotr ubiera płaszcz, kapelusz i wychodzi zamykając drzwi.

III

Na scenie pusto, bez mian w scenografii. Otwierają się drzwi. Wchodzi Piotr. Anna przykryta kocem podnosi się z łóżka.

PIOTR:

Myśla, że mom dobre wieści. Twój Alojz został wypisany z lazarytu i poszed som do dom. Ty tyż leć, pewnie bydzie rod, jak cie łobejrzy.

ANNA:

Dziynki wom. Łachy wyschły to moga sie brać. Chwała Bogu, że mu sie nic gorszego niy stało. Byda mogła pojechać do Glywic na Sejmik Towarzystwa Polek...Zostaľach jeszcze przed końcym łońskigo roku wybrano na delegata.

PIOTR:

Uważej dzioucha na siebie, żeby ci sie nic złego niy przitrefiło...A swojom drogom, kaj cie tyn Alojz znod?

ANNA: *(przebiera się za szafą)*

Niy chca wom teraz gowy zawracać pierdołami, ale jak sie juzaś spotkomy to pogodomy na spokojnie. Wszystko wom wtedy wyklaruja. Na razie „Bog zapłać” i leca.

PIOTR:

Zawsze sie łoglondej, czy ftoś za tobom niy idzie. Mosz piniondze?

ANNA: *(wychodząc)*

Mom, nie starejcie sie. Jak przijada z Glywic, to sie pokoża!

IV

To samo pomieszczenie. Przy stole siedzi Piotr. Pukanie do drzwi i wchodzi Paweł.

PAWEŁ:

To jo.

PIOTR:

Siadej i łosprawiej. Prziniesia teju... *(wstaje od stołu i przynosi dwie filiżanki)*

PAWEŁ:

Poszed żech do moji siostry, ftoro sie chajtnyła za takigo Jorga z Dombrowki, bo jo miyszkom jeszcze z łojcami na Laurahütte. Zaczon żech Hyjdla delikatnie pytać, czy zno tako Anna.

PIOTR:

No i co?

PAWEŁ: (*chodząc po izbie*)

Dombrowka jest mało i tam sie nic niy skryje przed ludźmi. Zaroz mi pedziała, że Alojz - tyn chop łod Anny - robi kaś na blajowie i mo trocha ponad trzidzietka. W 1918 łožynił sie z takim modom dziełchom, ale niy łod nos, ino kaś z Polski. Ponoć matka mu jom prziwiozła, bo łon to jakiś ciućmok i na zolyty niy chodzył. Ta dziełcha miyszkała u nich niycałe poł roku i wziny z Alojzym cichy ślub. Aha...Alojz ni mo łojca, zabiło go na „Wilhelminie” w hucie, akurat wtedy, jak miał iść do komonije. Po śmierci łojca, bardzo sie zmiynił, jakoś zmarkotniol, łaził som po polach, niy bawił sie z inkszymi synkami. Tak mu łostało. Terozki robi – jak żech wom godoł -w tyj hucie ołowiu na Burowcu.

PIOTR:

No a skuli czego go napadli, niy wiysz?

PAWEŁ:

Łon nikaj niy chodzi. Z roboty do dom i rano juzaś do roboty. Nikaj go niy widać...Nawet w kościele stoi kaś za filorkym. Ale ta jego Anna to niy usiedzi w doma. Zaroz zapisała sie do „Sokoła”, potym do chóru „Wanda” i ino kaś loto. Noleży tyż do Towarzystwa Polek w Dombrowce...Niyftorzi godajom, że ciongło jom tyż ku powstańcom...

PIOTR:

Łona dzieła, a jego napadli i sprali?

PAWEŁ:

Hyjdla jeszcze godała, że na poczontku, to Anna niy bardzo ciyrpieli. Tyla dziełchow naszym w koło, a Alojzowi sie zachciało gorolki. Ponoć – już po weselu - kryncili sie koło nij chopcy z zespołu i z chóru...

PIOTR:

To może łoni nakopali do dupy Alojzowi, a nie nimieckie gizdy?

PAWEŁ:

Tyż możliwe, bo Alojz tako ciamajda, a z nij gryfno babka.

PIOTR:

Widza, żeś niyślepy... Ino zważej, żeby ciebie niy nakopali! Dość szpasow! Powiydz no, co tam z plebiscytym. Dyć to już niydugo!

PAWEŁ:

To jo sie wos chcioł spytać... Mie to wyglondo niywesoło. Boja sie, że przegromy, a Nymce sie potym zabierom za tych, co głosowali inaczyj, tak jak wcześnij robili to już z powstańcami. Na „Baildonie” powyciepowali wtedy z roboty chopow, co ino byli podejrzeni, że trzymajom sztima z Polokami. Na Nikiszu na grubie „Giesche” tyż było tak samo. Reszta wystraszone siedzi cicho. Każdy chce mieć robota. Coś lichy to widza...No - leca do dom.

Uważejcie na siebie.

PIOTR:

Jakbyś coś ważnego wiedziol ...

PAWEŁ:

Ja, ja pewnikym dom znać. Z Bogym!

Scenografia, jak w scenie I. Ciemno. Trzy osoby siedzą w kucki lub na skrzynkach (kamieniach).

POWSTANIEC 1: *(szepcem)*

Ftoś idzie...

PAWEŁ: *(szepcem)*

Chyba Piotr, przeciyż na niego czekomy...

POWSTANIEC 2:

A jo myśla, że to Nashorn. Tak ino może łązić nosorożec. Hi, hi...

PAWEŁ:

Tu my som, przisiwyca leko taszynlampom.

PIOTR:

Widza, zgoście, bo jeszcze ftoś...

PAWEŁ:

Godejcie, co słycać?

POWSTANIEC 1:

To wy sie pogodejcie, a my pudymy sie połązić.

POWSTANIEC 2: *(do Powstańca 1)*

Mosz jakieś cygarety...

POWSTANIEC 1:

Tyś chyba łogup! Wiysz, że indianery to na prerii iskerka z kilometra widzieli!

Odchodzą.

PIOTR:

U nos w Katowicach, to my chyba wygrali. Beleby ino niy pocyganili przy rachowaniu. Jak jest kaj indziej, ciynżko pedzieć. Niyemiecke cajtongi piszom, że wszyndzie wygrali. Nasi z Hotelu Lomnitz nic tyż pewnego niy wiedzom, Opole jeszcze tyż cicho siedzi.

PAWEŁ:

Godom wom, mie sie to niy widzi, tyn cołki plebiscyt. Niy trza przeca welować, bo każdy gupi wiy, kaj jest wiyncyj Polokow, a kaj Niymcow. Im bardziej ku nom to wiyncyj naszych, ale im dalij na west, to już bydzie mniej głosow za Polskom. Skond tamci majom znać Polska? A jak znajom, to z niynojlepszyj strony bez niymiecko propaganda. Myślicie, że bydom za Polskom? Jo niy wierza!

PIOTR:

Nojgorszy tyn środek. Bo może być tak, że jedna gmina bydzie za Niymcym, a drugo za Polskom. Bajzlu sie narobi...A poza tym łoni som bogatsi, umiom przekonać do głosowanio niy ino bez ulotki, kalyndorze, ale bardziej konkretnie.

PAWEŁ:

Aaa... bo mi sie terozki spomniało. Pamiyntocie ta Anna? Spotkolech jom jakieś trzi tydzie tymu jak roznosiła ulotki na Nikiszu. Ino mi mrugła i poleciała.

PIOTR:

To pewnie jeszcze niy wiysz, że tydziyn tymu jeji chop...tyn Alojz...umar.

PAWEŁ:

Niy godejcie... I co teroz śniom bydzie?

PIOTR:

Pewnie łostanie u szwigermutter... a jake mo wyjście?

PAWEŁ:

Tak godocie? Jo niy jest tego taki pewny.

PIOTR:

Wołej kamratow. Idymy do dom. Na szczyńście jest spokoj. Pamiyntej, dej pozor na zignal...to może być nawet jutro!

PAWEŁ: *(szepciem)*

Chopy...bierymy się...

Wszyscy czterej schodzą ze sceny.

V I

Powstańczy szpital. Odslonięte białe metalowe łóżko i stojak z wiszącą kroplówką. Na scenę wchodzi rozglądając się Piotr. Za chwilę wchodzi Anna w fartuchu i czepku z czerwonym krzyżem, jako pielęgniarka.

ANNA:

Panie Piotrze, panie Piotrze, kogo szukacie?

PIOTR:

A, to ty Anna. Niy, nikogo niy szukom, ino chca łobejżec, jak sie majom ci spod Annabergu. Ponoć sporo tych niyborokow przywiyżli.

ANNA:

Już my to jakoś łogarnyli, ale doprowdy było cinyżko. Na szczyńście żodyn nom niy umar.

PIOTR:

Poza twojym Alojzym...

ANNA:

Już wiycie? Jutro mom wolne, zaniesa mu kwiotki i poślimtom. Tak tyn czas leci!

PIOTR:

To może i do mie wleziesz na ta kawa, co my jom wtedy niy wypyli? Może i Paweł wpadnie?

ANNA:

Czymu niy? Dużo mi pomog. Nawet tu do Zweiga przised... No, ale musza lecieć!

PIOTR:

Toż do jutra! Zańda jeszcz na kwila do dochtora... Trzimej sie dzioucha!

V I I

Mieszkanie Piotra. Odkryte trzy krzesła, stół i zamknięta szafa. Na stole dzbanek i filiżanki. Przy stole siedzą Piotr i Paweł.

PIOTR:

Tak wyglondo, że szczylanina sie pomału kończy. I Chwała Bogu! Dość już tego niyszczyniście.

PAWEŁ:

Terozki niych działajom ci łod polityki, ino niych niy zaprzepaszczom tego co my wyrzuchtowali...

PIOTR:

Bylech wczora w lazarycie... no, co to jest w tyj sali u restauratora Zweiga na Bytomskij. Wiysz kogo zech spotkoł?

PAWEŁ

Widzieliście sie z Annom?

PIOTR: *(kiwa twierdząco głową)*

Jakby mie niy zawołała, to bych jom niy poznoł. Roz, że w tym biołym fortuchu... A poza tym zlichła. Godała, żeś tam do nij zaglondoł.

PAWEŁ:

Łod piyrszego momyntu, ta dzioucha łązi mi po gowie. Ciyngym jakes niyszczynścia sie jom trzimiom. Wiycie, jakby niy była...

PIOTR:

To byś jom z tych niyszczynśc wyzwolył... Niyprawda?

PAWEŁ:

Posuchejcie, czy wiycie, że ta jeji teściowo, to jom z domu wyciepła?

PIOTR:

Niy godej, jak to?

PAWEŁ:

Jakeś dwa tydzie po pogrzebie pedziała Annie, że właściwie to łona już niy jest żodno rodzina. I że szkoda, aby tako modo baba miała cołke życie siedzieć na Dombrowce i nojlepiej, jakby pojechała nazod do dom, tam skond prziszła. Przirychtowała ji pusty kofer...

Wchodzi Anna.

ANNA:

Dobry Dziyń...kogo jo tu widza? Pewnie żeście sie smowiyli? Godajom, że powstanie pomału sie kończy. Wiycie coś?

PIOTR:

Siadej - z mlykym, cukrym?

ANNA:

Jak mocie, to i z tym i z tym.

PIOTR: *(nalewa kawę i siada)*

Może to i w tym trocha prawdy jest. Sama widzisz, że w lazarycie rannych niy przybywo.

ANNA:

Ja, mocie recht. Poru już poszło do dom, a ci ciynżyj ranni som wywożyni do Mysłowic, do prawdziwego szpitala.

PIOTR:

No, a jak sie powstanie skończy...i bydzie spokoj, to co z tobom? Słyszolech...

ANNA: *(spuszcza głowę, po chwili kontynuuje)*

Nic tu po mie. Wszystkie moje role w tym ślonskym tyjatrze sie skończyły...Miało być fajnie, a zagrałach w tragedii. Wszyscy sie radujom, a jo? Może sie widzimy już łostatni roz, bez to wom powiyom...Wcale niy chciałach tu jechać, ani niy myślałach ło chopie.

Szwigermuter...moja prziszło teściowo zjawiła sie u zokonnice, kaj mie matka dali do takij szkoły dło dziołchow. Uczyli nos tam roboty w łogrodku, warzynio, jak sie łobchodzić z bajtlami i inkszych – według nich –pożytecznych i bardzo potrzebnych modyj dziołsze rzeczy.

Potym, przijechała juzaś. Wtedy przełożono zaprosiła mie do swojego biora. Pomału wyszło, że pani ze Ślonska mo syna, do fłorego szuko baby. Jo sie ji bardzo spodobała – tak godała przełożonyj - i chce, abych sie zastanowiyła i czy bych niy przijechała do nich do Eichenau. Byda mogła go ftedy poznać. Siostry mie namowiały, bo wiedziały, że w klosztorze to zy mie

nij bydom miały pociechy. Do dom, tyż nij było po co jechać. Pogodałał jeszcze z mamom i zdecydowałał sie na wyjazd. Jak ino skończyłał 18 lot zaroz zjawiła sie teściowo. Przejechały my tukej, poznałał Alojza... Trocha inaczej sie go wyobrażałał, ale był spokojny i ułożony. Aż piytności lot starszy...Miyszkałał przy nich w takij ańcli. Jak teściowo wyjyżdżała, to warzyłał Alojzowi i sprzontałał. Strasznie był niysmiały, ale to był dobry synek. Trzi lata tymu wziyni my ślub.

PAWEŁ:

A teraz co? Już cie szwigermutter nij potrzebuje, już żeś nij jest rodzina?

ANNA: *(cichym głosem)*

Pedziała mi, że to przezymie i moje kamracynie z powstańcami Alojza zabili...I ni może mi tego wyboczyć.

PIOTR:

Starom sie zrozumieć bol matki, ale żeby tak pedzieć...i wyciepnońć, jak psa?

ANNA:

Spotkałał dobro koleżanka z POW (pe-o-wu). Wiedziała, że Alojza pobiyli, ale nic mi wcześnij nij godała...Dopiyro teraz niydowno...Za rynku nikogo nij chyciła, ale może to być prawda, że Alojza nij pobiyły niymiecke chachary.

PAWEŁ:

No to fto? Ino łoni som do tego zdolni!

ANNA:

A niby czymu teściowo jeździła po klosztorach i farorzach? Robiyła ponoć geszefty we ftorych niyswiadomie broł udział Alojz.

PIOTR:

Teroz to i jo nic nij kapuja.

ANNA:

Łona handlowała rozańcami, srybnymi myndalikami i krzyżkami...

PAWEŁ:

No i co z tego?

ANNA:

Alojz robiył w hucie. Tam przy cynku i ołowiu jest w rudzie trocha srybła. Jakoś tajła tego srybła była wynoszono...

PIOTR:

Na szaber?

ANNA:

No, ja! I chyba poszło ło piniondze...

PAWEŁ:

I bez to sprali Alojza....A łona godo, że bez twoja działalność...

ANNA:

Nie pedziałał ji tego, nij chca...Alojz, jako taki ślimok - co to muchy nij skrzywdzi - był poza wszelakom kontrolom. Myśla, że som nij wiedzioł, kaj mu to podciepowali...Ale matka wiedziała.

PIOTR:

Richtig ciekawe, co to sie na tym świecie wyrobio!

ANNA:

Paweł, dziynkuja ci za wszystko. Wiycie Piotrze, że jo u nich w doma bywała w Siymianowicach, jak zech ni miała kaj iść spać? Paweł wtedy siedzioł na Dombrowce u siostry. Potym znodłał izba przy lazarycie. Miałach spokoj, ciepło i jedzynie. Żyłał robotom. Oj, alech sie nagodała. Terozki wiycie wszystko, a jo – jak to sie skończy – jada do Krakowa, do koleżanki, fto fest nom pomogła. Może nij trza bydzie bez Brynica pod Milowicami ...ino tak ajnfach z Polski do Polski.

PAWEŁ:

Łostow jakiś adres. Może kedyś przijada po ciebie...

ANNA:

Na białym koniu..ha, ha...

Anna zbiera się do wyjścia.

PAWEŁ:

Toż trzimej sie dziółcha. Dej znać, jako ci sie tam wiedzie. Byda ci mog choć kufer na banhof poniyść?

ANNA: *(do Pawła)*

Jo jest baba fest i dom sie rady, ale zawsze to fajnie, jak cie ftoś łodprowadzo i żegno...

Dom ci znać. Do widzynie!

PAWEŁ:

Jo jeszcze przirychtowoł... jo chcioł ci dać koperta z brifmarkom. Weź, toż to blank leke.

Jakbyś tak...Na grubie żonatym dawajom fajne miyszkania...

ANNA: *(odbierając kopertę)*

To jest leke, ale tyś mi pieronowo namotłoł w gowie.

PAWEŁ:

Nazskryflej, a jo zaroz po ciebie przijada.

PIOTR:

Na tym białym koniu?...Ha,ha,ha

ANNA: *(frywolnie)*

A niy tak downo chcioł do mie szczyłać. Coż to za dziwne ludzie te Ślonzoki!

Żegna się z Piotrem całując go w policzek i Pawłem, dłużej trzymając jego dłoń. Wychodzi. Panowie również schodzą z sceny.

K O N I E C